

KÉZIRAT

A. A. Ahmatovának

A könyv utolsó pontját is kitettem,
És félretoltam a kéziratot,
Sorsom hamuvá égett a sorok
Között, míg új burokba bújt a lelkem.

Mint tékozló fiú, ingem letéptem,
Tengeri sót és szálló földi port
A próféta így áldott sátkozott,
Ki angyalokkal vívott meg merészen.

Én az vagyok, ki élte századát,
S nem én volt. Ember- és madárcsalád
Legkisebb sarja, énekük tudója:

Az élők lakomáin dalolok –
Becsületük hű címerhordozója
S kapcsolataik címtára vagyok.

ÁLMATLANSÁG

Meg-megreccsen a bútor az éjben.
Csapból víz csöpörész valahol.
Ilyenkor az ember, a gond fia végre
Nappala terheitől szabadul.
Emberi lelket kapnak a tárgyak
Ilyenkor, az éjközepen,
S szótalanul,

vakon

és süketen

Szétszélednek a házban.
Küldi ilyenkor az óraütés
Erre

meg arra

a perceket, és

Sántifikálnak a tárgyak

az éjben,

Szállnak a liften fölfele élve,
Alig élve,
talán nem is élve,
Megtorpanva, ha víz cseperész,
Poharaznak, ügetnek, a táncot
Szaporázva, akár a cigányok,
Vagy lesekednek, akár csak a vész,
Ajtót, lakatot feszegetnek,
Szakadozgat a sok vezeték,
A világ, amit ők hiteleztek
Minekünk, ma megint az övék,
Benyújtva a számla.

Aludnál,
S vergődsz csak a fekhelyeden,
Nem tudsz elaludni –
nem ad már
Nyugalmat az éjszaka sem.

ÁRNYAK KÖZT ÁRNY VAGYOK

Árnyak közt árny vagyok, ki egyszer már ivott a
Vízből, mit ad a föld, de nem csitult a szomja,
S az élők álmait zavarva, visszatér
Az út rögeire, s élő vizet remél.

Mint első, tört hajó az óceán öléből,
Mint áldozóedény a kurgánsíri éjből,
A lépcső legmagasb fokára úgy jutok,
Hol élő árnyad áll, s árnyamra várni fog.

S ha ez csak ámítás, mesebeszéd, hazugság,
S ha már nem emberarc, de gipszálarc mered ránk
Némán a föld alól, és kövekből rakott
Szempárja könnytelen, s tekintete halott?...

BAKA ISTVÁN fordításai